

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: ...
bytem ...,
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 45, Praha 4

proti

žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2020, č. j. MV-108328-4/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 4. 9. 2020, č. j. MV-108328-4/SO-2020, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 800 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Štěpána Svátka.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 6. 2020, č. j. OAM-27271-50/DP-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím zamítlo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, neboť pominuly důvody, pro které bylo předchozí povolení uděleno.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce se narodil na palestinském území Západního břehu Jordánu. Je osobou bez státní příslušnosti. Je registrován jako palestinský uprchlík u Úřadu OSN pro palestinské uprchlíky na Blízkém východě (UNRWA). V České republice pobývá od roku 2008 na základě víza a následně povolení k pobytu za účelem strpění pobytu na území.
4. Poslední udělený pobyt měl platnost do 8. 7. 2014. Podle záznamu ministerstva vnitra ze dne 25. 6. 2013, č. j. OAM-26841-6/DP-2013, se žalobci pobyt za účelem strpění udělil z důvodu, že jeho vycestování není z území možné, neboť není schopen si opatřit cestovní doklad, na základě kterého by z území vycestoval.
5. Dne 24. 6. 2014 žalobce požádal o prodloužení pobytu za účelem strpění. V žádosti uváděl, že je palestinský uprchlík a nemůže si opatřit cestovní doklad.
6. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo žádost žalobce zamítlo. Ministerstvo zjistilo, že žalobce je držitelem cestovního dokladu vydaného Jordánskem s dobou platnosti do 9. 10. 2018. Zároveň ministerstvo zjistilo, že žalobce na základě tohoto pasu v době 20. 5. 2014 – 1. 6. 2014 Jordánsko navštívil. Již tak pominul důvod, pro který bylo žalobci v minulosti povolení k pobytu za účelem strpění vydáno, tedy že žalobce nemá cestovní doklad. Žalobce cestovním dokladem disponuje a může tedy Česko opustit. Zároveň ho cestovní doklad opravňuje ke vstupu na území Jordánska, jak ministerstvo zjistilo i z vyjádření Velvyslanectví České republiky v Jordánsku.
7. K argumentaci žalobce, že neexistuje žádná země, ve které by mohl legálně pobývat, ministerstvo uvedlo, že pro prodloužení dlouhodobého pobytu musí být splněna podmínka, že trvá důvod, pro který bylo vydáno předchozí povolení k pobytu. Tímto důvodem u žalobce bylo, že nedisponuje cestovním dokladem. To již neplatí. Ministerstvo tak nemohlo postupovat jinak, než žádosti nevyhovět.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém mimo jiné namítal, že není možné jeho vycestování ani pobyt v jiném státě, aniž by porušil imigrační a pobytové pravidla těchto států.
9. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla. Komise se ztotožnila se skutkovými a právními závěry prvostupňového orgánu. K námitce žalobce, že nemůže pobývat v jiném státě, uvedla, že pokud mu brání ve vycestování jiná překážka, než pro kterou mu byl předchozí pobyt za účelem strpění udělen, tedy chybějící cestovní doklad, musí podat novou žádost. Komise ani neshledala, že by byla porušena práva žalobce podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků ani Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti. Ani podle těchto smluv nelze cizinci prodloužit pobytové oprávnění, když přestane splňovat důvod, pro který mu bylo vydáno.

II.

Argumentace účastníků

10. Žalobce v žalobě vznesl následující žalobní body:
 - 1) Napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť správní orgány se nevypořádaly s důvodem pro prodloužení pobytu, že je palestinský uprchlík a není tedy země, která by jej repatriovala.
 - 2) Správní orgány žalobce nedostatečně poučily o povaze či druhu listinného dokladu, který by považovaly za relevantní pro prodloužení jeho pobytového oprávnění.
 - 3) Správní řízení trvalo nadměrně dlouhou dobu.
 - 4) Nebyl proveden výslech žalobce jako účastníka řízení. Správní orgán vyšel z úředního záznamu o rozhovoru se žalobcem. Tomu však nebyl přítomen tlumočnický jazyk žalobce.
 - 5) Napadené rozhodnutí je v hrubém rozporu s čl. 28 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 25 a 31 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti.
11. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla žalobu zamítnout. Přitom odkázala na závěry napadeného rozhodnutí, na kterých trvá. Komise uvedla, že v průběhu řízení žalobce sice zdůrazňoval, že je palestinským uprchlíkem, to však není důvodem pro povolení pobytu za účelem strpění. V řízení bylo prokázáno, že žalobce disponuje cestovním dokladem, na základě kterého také do Jordánska vycestoval.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
13. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, neboť napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost.
14. Žalobní námitky soud vypořádal postupně ve výše uvedeném pořadí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

15. **Ad 1)** K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud předně uvádí, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Na druhou stranu správní orgán se musí vypořádat s argumenty účastníka řízení, které jsou zásadní pro meritum věci. Pokud tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 66/2009-46).
16. V tomto kontextu soud poznamenává, že žalobce konzistentně a opakovaně v rámci správního řízení tvrdil, že důvodem, proč nemůže vycestovat z území České republiky, je také, že je palestinský uprchlík a nemá možnost legálního pobytu v žádné zemi. To uvedl již v žádosti, poté v odvolání, ale i v dalších podáních. Například v podání ze dne 28. 5. 2020 výslovně uvedl, že dispozice s jordánským cestovním dokladem nic nemění na skutečnosti, že není možný jeho pobyt v jiném státě, aniž by porušil imigrační a pobytové regulace těchto států. Shodně v podání ze dne 3. 4. 2019 uváděl, že je palestinský uprchlík a není žádná země, která by ho repatriovala.
17. Správní orgány svá rozhodnutí však postavily pouze na skutečnosti, že žalobce již disponuje cestovním dokladem a odpadl tak důvod, pro který mu byl udělen pobyt za účelem strpění. Ostatními okolnostmi se odmítly zabývat s odůvodněním, že nejsou podstatné. Podle napadeného rozhodnutí má žalobce případně podat žádost novou. Otázkou tedy je, zda správní orgány pochybily, pokud se nezabývaly argumentací žalobce, že není země, která by jej jako palestinského uprchlíka přijala k pobytu.
18. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.
19. Podle § 36 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza a dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 38).
20. Podle § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.
21. Pro rozhodnutí v této věci je zásadní otázkou, co právě uvedený § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců míní pominutím „důvodů, pro které bylo vízum uděleno“. Komise i ministerstvo jsou názoru, že jde o konkrétní skutkové okolnosti, pro které byl cizinci pobyt za účelem strpění udělen. Proto když ministerstvo zjistilo, že žalobce již disponuje cestovním dokladem, nezabývalo se jeho další argumentací. Městský soud se však s tímto názorem neztotožňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

22. Podle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci,
- a) kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5,
 - b) který je svědkem nebo poškozeným v trestním řízení a jeho účast na řízení je nezbytná,
 - c) který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, nebo
 - d) který podal žalobu proti rozhodnutí ministerstva, kterým byla zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu anebo byla zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o povolení k trvalému pobytu, za podmínky, že současně podal návrh na přiznání odkladného účinku této žaloby.
23. Právě citované ustanovení pod jednotlivými podstavci a) až d) obsahuje několik rozdílných důvodů, pro které může být uděleno vízum za účelem strpění. Žalobce vízum a následně pobyt za účelem strpění získal z důvodu ad a) – ve vycestování z území mu bránila překážka na jeho vůli nezávislá. Důvodem pro udělení pobytu za účelem strpění dle zákona je tedy mimo jiné, že cizinci ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá.
24. Dle městského soudu „důvodem“, který měl pominout, § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemyslí konkrétní okolnosti, proč dříve cizinec nemohl z území České republiky vycestovat. Tím důvodem je jeden z důvodů předvídaných § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro udělení víza za účelem strpění. V případě žalobce jde tedy o skutečnost, že mu ve vycestování brání překážka na jeho vůli nezávislá. Je tomu tak proto, že zákon (§ 33) nezná důvod pro pobyt za účelem strpění, že cizinec nedisponuje cestovním dokladem. Důvodem, který zákon zná, je, že cizinec nemůže pro nějakou objektivní překážku vycestovat.
25. Žalobce tyto překážky viděl dvě – neměl cestovní doklad a byl palestinský uprchlík, tedy osoba bez možnosti dlouhodobého pobytu v jiné zemi. Ze správního spisu skutečně vyplývá (viz bod 4 výše), že pobyt byl žalobci udělen z důvodu absence cestovního dokladu. Správní orgány přesvědčivě prokázaly, že tato překážka odpadla. Podle žalobce však existovala i druhá překážka – nemá kde pobývat. Z hlediska zákona jde o stále stejný důvod pro udělení víza za účelem strpění, tedy podle § 33 odst. 1 písm. a) ve vycestování cizinci brání překážka na jeho vůli nezávislá.
26. Pokud tedy žalobci byl přiznán pobyt za účelem strpění z důvodu absence cestovního dokladu a nyní se domáhá toho, aby mu byl tento pobyt prodloužen, protože není země, kde by mohl legálně dlouhodobě pobývat, jde z hlediska zákona o pobytu cizinců stále o stejný důvod pro udělení víza za účelem strpění – ve vycestování z území mu brání překážka na jeho vůli nezávislá.
27. V tomto ohledu je také podstatné, že § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy že cizinci „ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá“, nelze interpretovat tak, že se jedná pouze o nemožnost cizince překročit hranici České republiky. Jak vyplývá již z důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců (sněmovní tisk č. 204/0, volební období 1998 – 2002), vízum za účelem strpění pobytu bylo zamýšleno nikoliv jen pro situace, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

je objektivně vyloučeno vycestování cizince (např. je dlouhodobě upoután na lůžko). Podle důvodové zprávy mělo být vízum udělováno také například pokud cizinci hrozí ve státě, kam má vycestovat mučení, či nelidské zacházení. V takovém případě cizinec sice vycestovat, ve smyslu překročit hranice Česka, může, ale vycestovat nemůže z důvodu, že by mu v cílovém státě hrozila závažná újma.

28. Tento výklad nakonec zastává i Ministerstvo vnitra, jak vyplývá z jeho praxe. Například v případě prvního ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny v roce 2014 byly osobám prchajícím z této oblasti vydávány víza za účelem strpění (viz např. 1 Azs 17/2020-24). Problémem i v této situaci nebylo, že by dané osoby nemohly z Česka vůbec vycestovat, ale že z objektivních důvodů nemohly pobývat mimo Česko, tedy v oblasti původu ani jinde.
29. Dle soudu tak překážkou ve vycestování ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců míní nemožnost cizince opustit území České republiky a legálně pobývat v jiné zemi. Přitom nepostačuje možnost krátkodobého, například turistického pobytu. Takový pobyt bude u většiny cizinců možný ve většině států světa. Důvodem pro udělení pobytu za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců však je, že cizinec nemá možnost v jiném státě pobývat dlouhodobě, neboli se usídlit buď vůbec, nebo aniž by mu reálně hrozila závažná újma. Proto je dán důvod pro umožnění takovému cizinci legálně pobývat v Česku, neboť pro něj jiná možnost neexistuje.
30. Argumentace žalobce, že není stát, kde by mohl legálně dlouhodobě pobývat, je tedy z pohledu důvodu pro pobyt za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) relevantní. Pokud žalobce je skutečně palestinský uprchlík bez práva pobytu v jiné zemi, jde o překážku vycestování na jeho vůli nezávislou.
31. Městský soud tedy dospěl k závěru, že důvodem, který musí pro prodloužení pobytu za účelem strpění trvat, je důvod předvídaný § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy například překážka vycestování na vůli cizince nezávislá, nikoliv však konkrétní skutkové okolnosti, které tuto překážku představují. Tyto se mohou v průběhu času měnit. Navíc v případě žalobce druhý důvod, na kterém překážku vycestování zakládá (je palestinský uprchlík bez práva pobytu v jiné zemi) trvá patrně od počátku a v čase se nezměnil.
32. Právě uvedený závěr je také v souladu s obdobnou praxí správních soudů v rámci prodlužování doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Institut pobytu za účelem strpění, pokud osoba nemůže vycestovat pro překážku na její vůli nezávislou, má značný přesah s doplňkovou ochranou podle zákona o azylu. Tyto dva instituty často plní shodnou úlohu – umožňují pobyt na území České republiky cizincům, kterým hrozí závažná újma, pokud by museli z Česka odcestovat. To naznačuje, že bez výslovné zákonné úpravy opaku, by otázky související s těmito instituty měly být vykládány obdobným způsobem. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu jestliže během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, pak správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho jiného (nového) důvodu. V případě kladného posouzení pouze prodlouží doplňkovou ochranu s odvoláním na tento nový důvod (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 Azs 15/2013-35). Tato praxe tedy podporuje závěr, že shodně by mělo ministerstvo postupovat v případě posuzování žádosti o prodloužení pobytu za účelem strpění.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

33. Lze také doplnit, že varianta navrhovaná žalovanou, že žalobce může podat novou žádost o vízum za účelem strpění, není srovnatelnou možností. Takový postup je pro cizince z řady důvodů nevýhodný. Takový cizinec po nějakou dobu pobývá na území bez pobytového oprávnění. Zamítnutím žádosti o prodloužení pozbývá pobytové oprávnění a řízení o novém vízu za účelem strpění nějakou dobu trvá. Dále se cizinci přetrhává doba pro vznik nároku na trvalý pobyt, takže mu pětiroční lhůta začíná běžet znovu (viz § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nelze ani pominout, že takto cizinec ztrácí soudní ochranu, neboť zamítnutí žádosti o prodloužení pobytu je možno napadnout správní žalobou, neudělení víza za účelem strpění nikoliv. Nakonec takový postup by ani nebyl v souladu se zásadou hospodárnosti činnosti správních orgánů (§ 6 odst. 2 správního řádu). Cizinci by byli neodůvodněně nuceni podávat novou žádost a začínat nové správní řízení, byť o věci lze rozhodnout již v rámci probíhajícího správního řízení.
34. Z výše uvedených důvodů tedy městský soud dospěl k závěru, že správní orgány pochybily, pokud se odmítly zabývat důvodem pro prodloužení pobytu za účelem strpění, který žalobce od začátku řízení konzistentně namítal. Žalobce uváděl, že je palestinský uprchlík a že není země, ve které by mohl legálně pobývat. Jedná se o zásadní otázku pro rozhodnutí v dané věci. Pokud ji správní orgány pominuly vypořádat, zatížily své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
35. **Ad 2)** Soudu není zcela zřejmé, kam tato námitka o nedostatečném poučení žalobce směřuje. Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. V dané věci však soudu není jasné, o doložení jakého dokumentu měly správní orgány žalobce poučit. Žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu, že disponuje cestovním dokladem. Tuto skutečnost lze těžko popřít doložením nějakého jiného dokumentu.
36. Tato námitka je tedy dle soudu nedůvodná.
37. **Ad 3)** Co se týče délky řízení, tak soud konstatuje, že toto není vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí v dané věci. Nemůže tedy být důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.
38. **Ad 4)** Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství.
39. V posuzované věci správní orgány výslech žalobce neprovedly. Podle městského soudu však nešlo o pochybení správních orgánů. Jejich rozhodnutí je založeno na skutečnosti, že žalobce disponuje cestovním dokladem. Jde o objektivní okolnost, na které by těžko mohl něco změnit výslech žalobce. V dané věci tedy nebyl výslech žalobce nezbytný pro řádné zjištění skutkového stavu. Pokud nebyl prováděn výslech žalobce, nemohlo dojít k nezákonnosti ani tím, že u výslechu nebyl přítomen tlumočník.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

40. Z úředního záznamu ze dne 3. 12. 2014 skutečně vyplývá, že žalobce byl dotazován ohledně předloženého cestovního dokladu bez tlumočníka. Zjištění v tomto záznamu však nejsou v napadeném rozhodnutí nijak použity v neprospěch žalobce. Žalobce zde sdělil pouze okolnosti získání cestovního pasu, které správní orgány nijak nezpochybňovaly a ani na nich nijak svá rozhodnutí nepostavily. Okolnosti získání cestovního dokladu byly pro rozhodnutí irelevantní.
41. Ani tento žalobní bod tedy není důvodný.
42. **Ad 5)** Námitkám porušení Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti se žalovaný v napadeném rozhodnutí věnoval. Tato část rozhodnutí je sice stručná, což však odpovídá tomu, že ani žalobce svou argumentaci v tomto ohledu v rámci správního řízení nijak nerozvedl. Reakce žalované je tedy odpovídající.
43. Žalobce svou argumentaci nerozvedl ani v žalobě. Proto i soud pouze stručně konstatuje, že porušení těchto smluv v případě žalobce neshledal. Podle čl. 28 Úmluvy o právním postavení uprchlíků má stát uprchlíkovi vydat cestovní doklad. Žalobce však nežádal o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu, kterým je provedena tato mezinárodní smlouva. Obdobné platí pro Úmluvu o právním postavení osob bez státní příslušnosti. Ani uznání statutu osoby bez státní příslušnosti se žalobce před správními orgány nedomáhal (v době správního řízení žalobce byla tato otázka také upravena v zákoně o azylu - § 8 písm. d) ve znění do 1. 8. 2021).
44. Napadenými rozhodnutími nebylo nijak porušeno právo žalobce podle čl. 25 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti na pomoc správních orgánů ani jeho právo na nevyhoštění podle čl. 31 této Úmluvy.
45. Ani tyto námitky žalobce nejsou tedy důvodné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
47. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem městského soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (78 odst. 5 soudního řádu správního). Ten lze shrnout tak, že žalovaná se musí zabývat argumentací žalobce, že není stát, který by jej přijal k dlouhodobému pobytu. Správní orgány dosud pouze zjistily, že žalobce může cestovat a vstoupit také na území Jordánska. Správní orgány se však musí zabývat tím, zda v Jordánsku, či v jiné zemi může také pobývat dlouhodobě. Pokud bude v řízení zjištěno, že takový stát neexistuje, tak jde stále o stejný důvod pro pobyt za účelem strpění, konkrétně, že žalobci brání ve vycestování překážka na jeho vůli nezávislá.
48. Lze uvést, že z dostupných informací vyplývá, že cestovní doklad, kterým žalobce disponuje, žalobce opravňuje k pobytu v Jordánsku pouze na maximálně 30 dní (viz

dokument Immigration and Refugee Board Kanady ze dne 29. 10. 2015, č. ZZZ105324.E). To je však otázka, kterou se budou správní orgány zabývat v novém řízení.

49. Žalobce měl ve věci plný úspěch. Městský soud mu proto přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů soudního řízení. Náklady řízení tvoří soudní poplatek za správní žalobu ve výši 4 000 Kč, a náklady na zastoupení ve výši 6 800 Kč za dva úkony právní služby: převzetí zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a sepsání žaloby; včetně režijního paušálu dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce není plátcem DPH. Konečná výše náhrady nákladů je 10 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. srpna 2022

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.